

Montse Albàs

A cavall del vent

Il·lustracions de Teresa Ramos

1

Un concurs d'estels

Em dic Èrica Dacs. Tinc nou anys, però aviat en faré deu. Em passen moltes coses perquè no em puc estar mai quieta, o això és el que diu la mare. L'avi Dacs diu que soc un dimoni petit i eixerit. Però jo, com a dimoni, no m'hi veig. Els únics dimonis que conec són els dels Pastorets, i són molt babaus i criden molt! És clar que no he parlat mai amb ells, potser també són divertits. Però, vaja, a mi el que m'agrada és riure molt, no pas cridar. Hi ha moltes altres coses

que també m'agraden: xerrar amb les amigues, entendre bé totes les coses que vull entendre, beure molta aigua quan tinc set, mirar vídeos al YouTube, anar al bosc, anar al mar, anar a la piscina... anar a tot arreu. Tot el que sigui anar, a mi m'agrada.

Visc amb els meus pares i els meus germans en una casa d'un poble alegre. És un lloc tranquil i no és gaire gran. M'agrada molt perquè puc anar sola a molts llocs.

Us explicaré una història que em va passar aquest estiu. No sé si és ben bé una història amb cap i peus, però aquesta *cosa* es va anar complicant i al final resulta que... ai, no! No puc explicar el final! Això seria un espòiler. El que sí que puc dir és que va ser un dels estius més guais que recordo.

Era un dissabte de finals del mes de juny. Feia un sol espatarrant. M'havia despertat feliç, tot just

acabàvem d'encetar el temps més supermegafabulós de l'any: les vacances d'estiu.

A casa meva, els dissabtes al matí estan reservats per a les activitats preferides de cadascú i tots escollim el que volem fer. Tot queda aparcat: els deures, la feina d'endreçar, les compres... El pare, per exemple, s'ho passa teta cuinant i sempre vol preparar el dinar del dissabte. Tria unes receptes espectaculars.

La mare i la meva germana petita, la Núria, es passen el matí juntes: primer passegen pel parc, després es banyen, es pentinen, es vesteixen, i llavors baixen a dinar. Sempre em conviden a anar amb elles, però a mi aquestes coses tan de nenes no m'agraden. Els dos bessons, que ja tenen dotze anys, quasi sempre volen anar a jugar a futbol. Són ben iguals, de pinta... i de bàrbars!

Jo aquell dissabte al matí havia triat connectar-me a internet i després anar a patinar.

—Una hora d'ordinador, Èrica. I després a fer exercici.

–D’acord, mare!

Vaig aprofitar aquella hora per mirar vídeos de la Mari Meri Mo, la meva youtuber preferida. Quan se’m va acabar el temps, me’n vaig anar al pati del Centre Cívic, a patinar.

Allà vaig trobar la Laia i la Berta, les meves millors amigues, i vam jugar a fer figures. El matí va passar volant; no sé per què, quan ens ho passem bé, el temps corre més de pressa. Ho posaré a la llista de coses per descobrir. És una llista que faig perquè m’agrada saber-ho tot. Quan hi ha res que no entenc, ho apunto i, quan puc, miro d’esbrinar-ho.

Quan ja marxàvem, va sortir la Carme, la responsable del Centre Cívic, que és molt simpàtica, i ens va donar el programa de les Festes d’Estiu.

–Ja us el podeu emportar –ens va dir– i animeu a tots els de casa a participar-hi. Hi ha actes per a tots els gustos. Ah! I la novetat: aquest any farem un concurs d’estels. Mireu, aquí en aquest fulletó hi ha les bases per participar.

–Uala! –vaig dir, enlluernada pels colors vius del fulletó.

–Hi podem participar, nosaltres? –va demanar la Laia.

–És clar que sí!

–Nosaltres? Però si nosaltres no sabem fer un estel –va dir la Berta de seguida.

–Home, si no hagués de volar, jo sí que el faria –va afegir la Laia–. Cal que voli, Carme?

–És clar que cal que voli! Si no vola, no és un estel! –va saltar la Berta, que de seguida ho veu tot molt clar.

–Sí, un estel ha de volar –va dir la Carme–, si no quina gràcia tindria?

–Doncs així, és impossible. –Aquesta Laia es rendeix massa de pressa.

–No és impossible! Jo miraré un tutorial de YouTube! –vaig dir engrescada–. Aquesta tarda en buscaré un i demà fem l'estel.

–No cal córrer, noies! Encara falten dies per a les Festes d'Estiu.

–És igual, Carme! Així ja el tindrem fet!
–Aquesta soc jo, que tot ho veig molt fàcil.
Però... reconec que a vegades m'equivoco.

I vam marxar, cadascuna a casa seva, perquè ja era l'hora de dinar. Jo vaig tornar a casa saltant rajoles sense trepitjar cap ratlla, mentre pensava en el nou estel, volant molt amunt. No havia de ser tan difícil... Les meves amigues i jo faríem el millor estel mai vist a la Terra! Demà mateix ja volaria lluny, molt lluny...! Li demanaria a la mare que havent dinat me'n deixés buscar el tutorial. Com que era per a una bona causa, no em podria dir que no!

